

Ψευδώνυμο: Θεοδώρα Παπαγιώργη

Κατηγορία: Λύκειο

Το βιβλίο του πατέρα μου

Μου ξανάρχονται ένα-ένα χρόνια δοξασμένα
να 'τανε το 21 να 'ρθει μια στιγμή. Να πολεμάω τις μέρες στα κάστρα
και το σπαθί μου να πιάνει φωτιά
και να κρατάω τις νύχτες με τ' άστρα
μια ομορφούλα αγκαλιά

Σα τρένο περνούσε η ζωή και άφηνε στο πέρας της σκόνη και θρύψαλα αναμνήσεων. Ο Λιάς στεκόταν απέναντι από τη μονάκριβη θυγατέρα του η οποία τραγουδούσε με καμάρι και ένα τρέμουλο στη φωνή το ηρωικό αυτό άσμα. Ενώ στεκόταν παγωμένος στο άκουσμα της μελωδίας ξαφνικά τα ρυτιδιασμένα μάτια του έγιναν υγρά και άθελά του άφησε ένα δάκρυ να κυλήσει στο παγωμένο μάγουλο. Αστραπιαία σήκωσε το χέρι του και σκούπισε με το λινό πουκάμισο κάθε στοιχείο μελαγχολίας. Ήταν ο Ηλίας Παπαγιώργης. Άσσοι στο σπαθί του πρωτοπαλικάρο στα νιάτα του. Δε επέτρεπε στον εαυτό του ένας άντρας σαν αυτόν να κλάψει, ούτε καν να συγκινηθεί. Εκείνη την ώρα ένιωθε ασφυκτικά. Η καρδιά του βούλιαζε και εκείνος προσπαθούσε με κάθε τρόπο να βγει στην επιφάνεια. Με μιαν απότομη κίνηση σηκώθηκε και βγήκε να πάρει λίγο αέρα. Ήταν μεγάλος σε ηλικία, είχε δει και είχε περάσει πολλά μα αυτό έμοιαζε με το φυτίλι που έφτανε στο τέλος του. Βγαίνοντας στον κρύο αέρα ένιωσε να ανακουφίζεται. Εκεί μπορούσε ελεύθερα να αφήσει τον εαυτό του να ξεσπάσει μετά από τόσα χρόνια. Ούτε όταν βρισκόταν μόνος και τον στοίχειωναν οι τύψεις δεν έκλαιγε. Μα τώρα ακούγοντας το άσμα από τα χείλη της κόρης του ήταν το κάτι άλλο. Χιλιάδες εικόνες μπλέκονταν η μια μετά την άλλη δίχως κάποια ροή, έτσι αλλοπρόσαλλα. Προσπάθησε να ανακτήσει την ψυχραιμία του, να μαζέψει τα δάκρυά του και να βάλει το μυαλό του σε μια τάξη. Άναψε ένα τσιγάρο. Ρουφούσε μηχανικά τον καπνό ατενίζοντας στο απέραντο μαύρο του ουρανού. Κάποια στιγμή το βλέμμα του έπεσε στη φλόγα του τσιγάρου του. Την κοίταξε καλύτερα και ξαφνικά...

Θυμήθηκα τη μέρα ετούτη που είχαμε πάει για το καθιερωμένο κυριακάτικο τραπέζι στους γονείς μου. Εγώ με τη γυναίκα μου την Αγάθη και τη εννιάχρονη τότε κόρη μας Θεοδώρα και ο αδελφός μου ο Δημήτρης με τη γυναίκα του τη Στεφανία και τον γιό τους τον Κωστάκη. Ο πατέρας μου εκείνη την Κυριακή ήταν πιο ανήσυχος από άλλοτε. Γύριζε πάνω κάτω στο σπίτι και σιγομουρμούριζε κάτι ακαταλαβίστικα τα οποία ομολογώ πως με τρώμαζαν τότε. Κάποια στιγμή στάθηκε μπροστά από το πέτρινο τζάκι, έκατσε ευλαβικά στην πολυθρόνα του και άναψε τσιγάρο. Κοίταζε μια τον καπνό που έβγαζε

μια τη φλόγα του τσιγάρου. Φαινόταν προβληματισμένος. Σαν κάτι να ήθελε να πει μα δε τόλμαγε.

-Γυναίκα, είπε κοφτά.

Πήρε μια ρουφηξιά από το τσιγάρο του σα να ήθελε να πάρει δύναμη κι έπειτα συνέχισε:

-Έφτασε η ευλογημένη ετούτη ώρα.

-Τι συμβαίνει Άνθιμε... μη με κοψοχολιάζεις.

-Θα πολεμήσουμε για τη λευτεριά μας. Θα ξεσηκωθούμε!

Εκείνη τότε έσβησε το χαμόγελο της και με μιας σοβάρωσε:

-Τι είναι αυτά που λες; Είδες τι έγινε πριν δυο μήνες στις ηγεμονίες με τον Υψηλάντη. Άνθιμε φοβάμαι, έχουμε και τα παιδιά, τα εγγόνια μας. Τι θα γίνει, θα μείνουν ορφανά; Και εσύ μη ξεχνάς την ηλικία σου, δε μπορείς να μας το κάνεις αυτό.

-Πάψε πια γυναίκα. Δε βλέπεις ότι όλες οι συγκυρίες είναι με το μέρος μας; Τώρα που οι περισσότεροι Τουρκαλάδες είναι Ήπειρο και πολεμούν τον Αλή Πασά, αναπνεύσαμε λίγο. Τώρα είναι η στιγμή. Ήρθε η ώρα να τιμήσουμε την Ελλάδα. Αγόρια μου, είπε με καμάρι και στράφηκε σε εμάς. Ήρθε η δοξασμένη ώρα που τόσα χρόνια προσδοκούσαμε. Ένας Δημήτρης και ένας Ηλίας Παπαγιώργης δε κάνουν πίσω. Θα τιμήσουμε τη γενιά μας και θα πολεμήσουμε για τη λευτεριά μας.

-Εγώ θα το κάνω πατέρα, αναφώνησε ο αδελφός μου ο Δημήτρης που πάταγε τώρα στα 29 του χρόνια. Ψηλός, με σκούρα καστανά μαλλιά και γαλανά μάτια, ολόιδιος στην όψη με τον πατέρα. Ήταν ο πρωτότοκος γιός και το καμάρι όλης της οικογένειας. Με το Δημήτρη ήμασταν πολύ δεμένοι και τον αγαπούσα με όλη μου την ψυχή παρόλο που μερικές φορές με έπιανε η ζήλια.

Και τώρα τα δάκρυα μου έγιναν πιο πυκνά. Δε έχει περάσει μέρα από τότε που να μη τον σκέφτομαι. Από τη μια νιώθω να κατακυλάω στο βούρκο, ανήμπορος να κουβαλήσω στις πλάτες μου τόσες αμαρτίες και απ' την άλλη βλέποντας τη Θεοδώρα μου νιώθω τόσο ευλογημένος που είναι κοντά μου, έστω εκείνη μόνο...Το μυαλό μου ακράτητο επέστρεψε στις αναμνήσεις του παρελθόντος:

Σοκαρισμένος από όσα είχα ακούσει δε πρόφτασα να απαντήσω όταν ο πατέρας στράφηκε με βλέμμα απειλητικό προς τα εμένα:

-Εσύ για δε μιλάς και κάθεσαι σα χάνος; Θα πολεμήσεις; Αχ και να ήταν εδώ να σε έβλεπε ο παππούς σου. Σπιλώνεις το όνομα του με τη σιωπή σου, φώναξε κοφτά.

-Αν πρέπει να βγω στα όπλα για να δείξω την αντροσύνη μου και εγώ θα το κάνω πατέρα, απάντησα με μια απελπισία στη φωνή.

Ακούγοντας τα λόγια μου δεν απάντησε τίποτα. Μονάχα η μάνα μας μη μπορώντας να ξεστομίσει άλλη λέξη, βούρκωσε και μας έσφιξε και τους δυο στην αγκαλιά της. Η γυναίκα μου με κοίταξε βαθιά στα μάτια με ένα βλέμμα που δε θα το ξεχάσω ποτέ. Ύστερα κράτησε τη μικρή μας Θεοδώρα από το χέρι και έσκυψε το κεφάλι χωρίς να αποζητά απάντηση, χωρίς να περιμένει μια αγκαλιά ή ένα λόγο παρηγοριάς. Και να ήθελα να πάω κοντά της δε μπορούσα. Τα πόδια μου μουδιασμένα από τα αναπάντεχα νέα δε με βάσταζαν να σηκωθώ. Είχα μείνει πετρωμένος στον καναπέ κοιτάζοντας την οικογένεια μου ίσως για τελευταία φορά!

Και τα μάτια της μάνας μου γεμάτα λύπη και απελπισία, σα να ήξερε, σα να ήταν στους επιόλους της ο επιόλος που θα ακολουθούσε. Αχ ρε μάνα, σκέφτηκα τώρα, τι θα πίστευες για μένα; Πόσο κάθαμα θα με θεωρούσες και πόση συγχώρεση θα μου έδινες πριν κλείσεις τα μάτια σου μετά από εκείνο το θανατικό;

24 Απριλίου του 1825 ήταν η μέρα εκείνη του μαύρου σκότους. Η μέρα που κάθε είδος ανθρωπιάς έσβησε για πάντα από μέσα μου. Η ψυχή μου πέθανε και πήρε μαζί της όλα όσα είχα χτίσει τόσα χρόνια. Το μόνο που απέμεινε ήταν ένα ζωντανό κουφάρι σώμα με μια καρδιά που πάλευε να μη σβήσει. Ο Ιμπραήμ επιτέθηκε κατά της Αγουλνίτσας και ύστερα κατευθυνόταν προς το κλειδί του Καϊάφα που είμασταν εμείς. Ο πατέρας, ο αδελφός μου, εγώ και 150 άλλοι Έλληνες στρατευμένοι στις θέσεις μας ήμασταν έτοιμοι για τη μοιραία σύγκρουση. Είχα σκοτώσει πολλούς μέχρι τότε και δε μου έκανε αίσθηση πια. Τα χέρια μου είχαν ποτίσει αίμα. Ανθρώπινο αίμα. Αίμα αδελφών αλλόθρησκων που καθένας πολέμαγε για την οικογένειά του και την πατρίδα του. Αίμα ανθρώπων που καθημερινά πριν από κάθε μάχη προσεύχονταν στο Θεό τους, να ζήσουν και να ξανανταμώσουν με τους δικούς τους. Εγώ δε φοβόμουν το μέλλον. Είχα πάψει να πιστεύω ακόμα και στον Θεό. Γιατί εκείνος βλέπει την αιματοχυσία και δε βάζει ένα τέλος σε αυτή την κατάρρα; Γιατί αφήνει να σφάζονται γυναίκες, άνδρες και ορφανά; Γιατί αφήνει ανθρώπους να σκοτώνουν αδελφούς τους; Γιατί είναι άτιμο πράγμα η ανθρώπινη φάρα. Τυφλώνεται, διαπράττει ύβρι και συνεχίζει μέχρι να εξοντώσει οτιδήποτε έχει απομείνει. Και όλα αυτά για μια εξουσία, μια κυριαρχία, μια υποταγή.

Όλοι οι άνδρες στεκόμασταν παραταγμένοι ο ένας δίπλα στον άλλο βουβοί, στητοί, ετοιμοπόλεμοι. Μέσα στην απόλυτη σιωπή ακουγόταν μονάχα το κελήθισμα των πουλιών. Άνοιξη! Άνοιξη, άνοιξε τους καρπούς σου και τα μπουμπούκια σου, άνοιξε τα φτερά σου πριν στα κόψουν με μιας. Μα πως το είχα ξεχάσει, ήταν Άνοιξη. Η αγαπημένη

εποχή του χρόνου, που όλα αλλάζουν και ανθίζουν και ομορφαίνουν. Ξαφνικά ακούσαμε ποδοβολητά αλόγων. Ήρθε η στιγμή. Ο πατέρας αγκάλιασε εμένα και τον αδελφό μου σα να είμασταν μικρά παιδιά. Μας έσφιξε στα δυο του χέρια και μας φίλησε τρυφερά στο μάγουλο. Κάτι τέτοιο δε το είχε ξανακάνει. Φαίνεται είχε προαίσθημα ο γέρος μας, ο λεβέντης πατέρας μας. Μέσα σε κλάσματα, Έλληνες και Τούρκοι είχαν σμίξει σε μια μάζα. Με τα κουμπούρια στο χέρι, σφάζονταν δίχως έλεος δίχως καμία τύψη. Χέρια, πόδια και κεφάλια έπεφταν σα τη βροχή στο χώμα. Πότιζαν το έδαφος με τη ψυχή, τη καρδιά και το σώμα τους. Κανείς δε νοιαζόταν πια. Όλοι σκότωναν και προχώραγαν. Δε κοίταξε κανείς μια στιγμή πίσω του να δει τι άφησε. Το πρόσωπο μου γεμάτο αίματα με δυσκόλευε να δω. Έκανα να σηκώσω το χέρι μου να διώξω τα αίματα και το μόνο που προσευχόμουν είναι να ζήσω. Σκόνη, καπνός και μαυρίλα κάλυψαν το γαλάζιο του ουρανού. Είχε γίνει μεγάλη αιματοχυσία εκείνη τη μέρα. Τα γυναικόπαιδα ακούγοντας τους πυροβολισμούς και βλέποντας όσα γίνονταν κατέβηκαν από τα δέντρα του δάσους της Στροφιλιάς που είχαν κρυφτεί πρωτύτερα και έτρεχαν να σωθούν. Με το που τα αντίκρυσαν οι Τουρκαλάδες όρμησαν να τα κατασπαράξουν. Ήταν η πρώτη φορά μετά από τόσα χρόνια που τρόμαξα. Τα μάτια μου βούρκωσαν. Πανικοβλημένος έψαχνα τη κόρη μου, τη γυναίκα μου, τη ζωή μου. Έτρεχα, σκότωνα και προσπαθούσα να βρω έξοδο στον λαβύρινθο του θανάτου. Ξαφνικά αντικρίζω τον πατέρα μου με δυο λόγχες καρφωμένες στα πλευρά να στέκεται κοιτώντας το μαύρο του ουρανού. Έτρεξα δίπλα του, του χάιδεψα τα μαλλιά και του έσφιξα το χέρι:

-Πατέρα μου, πατέρα μου μη με αφήνεις, πατέρα, φώναζα έχοντας χάσει τα λογικά μου και ικετεύοντάς τον να ζήσει.

Εκείνος με τις τελευταίες δυνάμεις που του είχαν απομείνει έστρεψε το βλέμμα του προς τα εμένα και αποκρίθηκε:

-Ηλία μου, γιέ μου, ήρθε η ώρα να φύγω αγάπη μου. Μα όσα είδα σήμερα δε τα αντέχει η καρδιά μου.

-Πατέρα μου μη φεύγεις, πρόφερα με δάκρυα στα μάτια.

-Ήμουν εκεί πιο πέρα πάνω από τη σωρό του Κωστάκη μου. Τον έσφαξαν. Έσφαξαν το εγγόνι μου και ατίμασαν την εγγονή μου, τη μονάκριβη θυγατέρα σου παιδί μου.

-Πατέρα, ούρλιαξα τώρα, πατέρα τι λες;

Εκείνος σήκωσε το ματωμένο χέρι του, με έπιασε από το μάγουλο και συνέχισε:

-Στάθηκα πάνω από το νεκρό εγγόνι μου γιέ μου και τότε με λόγχισαν δυο Τουρκαλάδες στα πλευρά. Έπεσα κατάχαμα κρατώντας το χέρι του Κωστάκη, όταν μπροστά στα μάτια μου είδα τη Θεοδωρούλα μου να βιάζεται από δεκάδες Τούρκους. Ούρλιαξα, φώναξα μα κανείς δεν

άκουγε τη φωνή μου πια. Σύρθηκα έως εδώ αλλά δεν έχω πια δυνάμεις. Σώσε το κορίτσι μας γιέ μου και πρόσεχε τον αδελφό σου. Να θυμάσαι είμαι περήφανος για εσάς, είμαι περήφανος... ήταν η τελευταία φράση που έβγαλε πριν ξεψυχήσει.

Δεν ήξερα τι να κάνω πια. Ήθελα να τινάξω τα μυαλά μου στον αέρα με μιας. Θολωμένος όπως ήμουν σηκώθηκα και άρχισα να τρέχω σφάζοντας όποιον έβρισκα στο διάβα μου. Έψαχνα απεγνωσμένα να βρω την κόρη μου, τη γυναίκα μου, τον αδελφό μου. Ξαφνικά αντίκρυσσα την Αγάθη κατάχαμα στο έδαφος και έτρεξα προς το μέρος της. Από πάνω της στεκόταν ένας άνδρας ο οποίος νόμιζα ότι θα τη βίαζε. Τότε έβγαλα το σουγιά από την πίσω τσέπη και του τον έμπηξα πισώπλατα. Συνέχισα να τον μαχαιρώνω με λύσσα ώσπου να ξεψυχήσει στα χέρια μου. Όταν το πτώμα του έπεσε χάρω και αντίκρυσσα το πρόσωπο του, σάσπισα. Ήταν ο αδελφός μου. Δίπλα στο νεκρό κορμί της Αγάθης...γυναίκες πολλές με σώματα κακοποιημένα και νεκρά... και ένας άντρας...ο αδελφός μου, θέαμα φρικτό! Ήθελε να τις προστατέψει...όσες οι γυναίκες τόσα τα κομμάτια του. Κομμάτια και η ψυχή μου...Δημήτρη μου. Δεν ήξερα τι να κάνω. Είχα σταθεί πλάι τους ανίκανος να σηκωθώ. Έτρεμα και δεν είχα κουράγιο να συνειδητοποιήσω όσα έγιναν. Μέσα σε λίγες ώρες έχασα τον κόσμο μου, έχασα τα πάντα. Σκότωσα τον αδελφό μου, είδα τον πατέρα μου να ξεψυχά μπροστά στα μάτια μου και από την πολυαγαπημένη μου γυναίκα απέμενε μονάχα το βασανισμένο σώμα της στα χέρια μου. Τα μάτια της σβησμένα για πάντα, το κορμί της ξεγυμνωμένο, κομματιασμένο...ποιος άντεξε να το κάνει...ποιος αντέχει να το αντικρίσει... Δε πρόλαβα να της ψιθυρίσω στο αυτί πόσο πολύ την αγαπούσα. Πόσο πολύ αγαπούσα τη ζωή μου μαζί της. Δε πρόλαβα να τη σώσω, να την κρατήσω στην αγκαλιά μου, δε πρόλαβα. Ήμουν κυριευμένος από τον θάνατο. Ένα κτήνος...Ένας αγρίμι που δίψαγε για αίμα και εκδίκηση. Για τον θάνατο που φέρνει ο θάνατος, ασταμάτητα. Τότε ήταν που ορκίστηκα πως δάκρυ δε θα ξανατρέξει στο μάγουλο μου.

Την επόμενη μέρα....βρήκα τη θυγατέρα μου. Το αγνό μου κορίτσι, με το πονεμένο βλέμμα του, το βυθισμένο στην άβυσσο, τον χαμένο μου θησαυρό, έπρεπε να τον αναζητήσω, να τον ξαναβρώ....Μόνο γι' αυτό συνέχισαν οι παλμοί στην καρδιά μου, μόνο γι' αυτό ανάσαινα τον ζοφερό αέρα θανάτου, για τον άγγελό μου που επέμενε να ζήσει στην κόλαση. Όταν τελικά ελευθερώθηκε η πατρίδα μας ήμασταν έτοιμοι να πατήσουμε ξανά στα πόδια μας και να κάνουμε τη δική μας αρχή. Και τότε ήταν που πίστεψα και πάλι. Συνειδητοποίησα ότι το δώρο αυτό που μου είχε χαρίσει ο Θεός, η Θεοδώρα μου ήταν το αντίδοτο στον θάνατο. Μαζί επουλώσαμε τις πληγές μας και χτίσαμε μια νέα ζωή. Ξεκινήσαμε και πάλι από το μηδέν, θάψαμε το παρελθόν μαζί με τους νεκρούς μας και συνεχίσαμε να ζούμε. Τώρα, μεγάλος πια σε ηλικία βλέποντας το μικρό μου κοριτσάκι, τον άγγελό μου, να πετά με τα δικά του φτερά,

νιώθω πως είναι η ώρα να συναντήσω και να τιμήσω τους δικούς μου νεκρούς. **Ζήτω η Ελλάδα! Ζήτω οι ήρωες το '21!**

Αυτές ήταν οι τελευταίες φράσεις που είχε γράψει με έντονα γράμματα στο βιβλίο του ο Ηλίας Παπαγιώργης. Η Θεοδώρα τις διάβασε ξανά και ξανά και ύστερα έκλεισε το σκονισμένο, από το χρόνο, βιβλίο του πατέρα της, το τοποθέτησε με προσοχή στη βιβλιοθήκη και έφυγε βιαστική να πάρει το μικρό της Ηλία από το σχολείο.

Τέλος